

'Ik kan haar geheim bijna niet verdragen'

Pierre (66) docent:
 'Ik was boven, mijn vrouw was beneden. Opeens werd de stilte in huis verbroken doordat ze keihard mijn naam riep. Ik schrok me rot en rende de trap af. Ik trof haar volledig van slag aan. Ze was heel emotioneel en nauwelijks aanspreekbaar. Ze wees naar de tafel, waarop een brief lag. In één oogopslag zag ik de zin: 'Ik ben op zoek naar mijn biologische moeder en volg je mij ben jij dat. Klopt dat?'

'Er zat een fotootje bij van een mooie jonge vrouw van een jaar of 18. De brief eindigde met een verzoek om contact. Mijn vrouw was volkomen uit het lood geslagen, min of meer *out of control*. Toen ik haar vroeg of het klopte dat dit haar kind was, gaf ze dat toe. Meteen erachteraan: 'Dit had nooit mogen gebeuren!' Daarmee bedoelde ze niet dat ze het kind niet had mogen krijgen of had mogen afstaan. Ze bedoelde dat het kind nooit op zoek naar haar moeder had mogen gaan. Dat was destijds de deal.
 'We waren vijftien jaar getrouwd op het moment dat de brief binnenkwam, onze twee zoons waren 10 en 8. Ik wist van niets, ze heeft het al die jaren voor mij verzwegen. Ze had ervoor kunnen kiezen om die brief ook geheim te houden, maar ze brak. Ze was zo van slag dat ze het kennelijk niet meer voor zich kon houden. We hebben het er kort over gehad, hooguit twintig minuten. Ze was 24 jaar en woonde nog bij haar ouders thuis toen ze zwanger

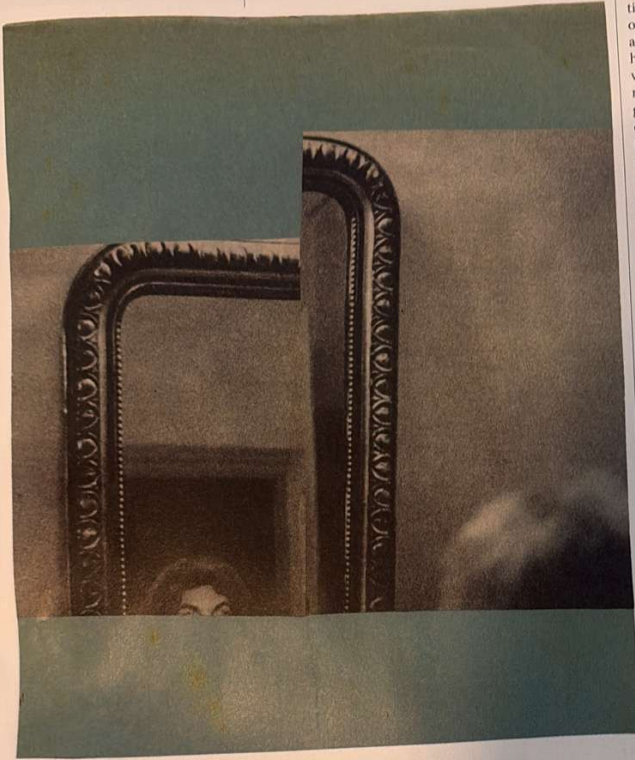
Pierre komt erachter dat zijn vrouw vóór hun huwelijk een kind heeft gekregen, dat ze heeft afgestaan. Hij belooft haar niemand erover te vertellen. In deze serie spreekt Barbara van Beukering mensen die spijt hebben van een beslissing.

raakte van een getrouwde collega op haar werk. Onbedoeld, ongewenst, onmogelijk. Ze vertelde het verhaal zonder veel details, door de emoties kon ze niet goed praten. Wijzend naar de foto die bij de brief zat, zei ze: 'Ze lijkt precies op haar vader.' Ze vertelde dat de vader nooit op de hoogte was gesteld van haar zwan-gerschap.

'Ze bleef maar huilen en ik realiseerde me hoe eenzaam het voor haar moet zijn geweest. Maar gek genoeg vond ik haar niet zielig, dat gevoel kwam niet bij me op. Ik voelde toch meer boosheid. Niet zozeer dat het gebeurd was, daar waren we altijd samen uitgekomen, maar dat ze het mij niet verteld had. Het dubbele verraad. Leugen op leugen, geheim op geheim.
 'Ze bood me de kans om bij haar weg te gaan, zei dat ze het zou snappen. Maar ik wilde niet bij haar weg. Bovendien, wat voor reden had ik moeten opvoeren voor de buitenwacht? Toen ik haar zei dat ik haar niet zou verlaten, stak ze haar wijsvinger dwingend naar mij uit: 'Je mag dit nóóit aan iemand vertellen. Het is gewoon nooit gebeurd, en we hebben het er nooit meer over. Kun je me dat beloven?' Tot mijn grote spijt heb ik het haar beloofd.

'De volgende dag schreef ze haar dochter een kort briefje met de bevestiging dat ze inderdaad haar moeder was, maar dat ze geen behoefte had aan contact. Ik had het daar erg moeilijk mee, en begreep er geen donder van. Maar het was haar keus en zij was resoluut. Zij vond dat ze in haar recht stond omdat er destijds een contract was getekend dat het kind nooit op zoek zou gaan naar haar moeder. Ze heeft het al die jaren zo ver weggestopt dat het misschien in haar hoofd ook niet meer was gebeurd. Er is onderzoek gedaan naar mensen met een traumatische ervaring, zoals slachtoffers en nabestaanden van de MH17, de Bijlmercrash en de vuurwerkramp. Sommige overlevenden bleken er absoluut niet over te kunnen praten, omdat het trauma te groot was. Wellicht dat het bij mijn vrouw ook zo heeft gewerkt.

'In het begin ging het verzwijgen me nog tamelijk makkelijk af, we hadden het er gewoon niet over. Maar na verloop van tijd begon het te knagen. Steeds vaker maalden de vragen door mijn hoofd: Hoe moet het voor haar geweest zijn? Hoe groot is het verdriet dat in haar zit? Die eenzaamheid, dat is toch emotioneel niet te doen? We keken altijd samen naar *Spoorloos*. Hoe kon zij naar dat programma kijken? Ik kon dat bijna niet verdragen. Er kwamen steeds meer maatschappelijke discussies over afstandsmoeders, en de algemene conclusie was dat het onmenselijk was om moeders afstand te laten doen van hun baby's. Ik had er een beetje naast me in mijn bed liggen. Na die ene keer hebben we het er nooit meer over gehad. We zijn nog twintig jaar getrouwd geweest.
 'Later beseft ik dat haar eerste kind ons tweede kind was. Krankzinnig. Ze had gedaan alsof het haar eerste bevalling was, terwijl ze al negen maanden zwanger was geweest en al een keer had gebaard. Toen ze ernstig ziek werd moest ze naar een gynaecoloog voor een onderzoek. De gynaecoloog vroeg haar hoeveel kinderen ze had. Zonder met haar ogen te knipperen, antwoordde ze:

**'Later beseft
ik dat haar
eerste kind
ons tweede
kind was.
Krankzinnig'**

'Twee.' Voor het onderzoek maakte het antwoord niks uit, maar ik dacht: Nee, goddomme, je hebt drie kinderen!
'In toenemende mate realiseerde ik me dat er iets geknakt was. Hoewel ik ook bewondering had voor haar kracht, je moet ijzersterk zijn om zo'n geheim zoveel jaar onder de radar te houden, raakte onze relatie toch bekoeld. Kort nadat de kinderen uit huis gingen, is ze overleden aan die vreselijke ziekte. Vlak voor ze stierf heb ik nog overwogen om het bespreekbaar te maken. Maar ik deed het niet omdat ik het ongepast vond.

'Vrij snel na haar dood ben ik heel voorzichtig met drie naaste familieleden gaan praten, haar ouders waren al overleden. Ik kwam erachter dat zij de waarheid ook niet kenden. Ze wisten wel dat ze ongewenst zwanger was geweest, maar zij leefden in de veronderstelling dat ze

tijdelijk het huis uit was gegaan omdat ze moest herstellen van de abortus. Ze heeft het bestaan van haar kind zelfs voor haar familie verzwegen. De reconstructie leerde me dat ze na de bevalling is teruggekeerd naar het ouderlijk huis en dat er nooit meer over gesproken is. Geloof speelde geen rol, het was pure schaamte. Toen we trouwden, verhuisden we vanwege mijn werk naar een andere provincie. Op het moment dat we langs een klooster reden aan de rand van onze nieuwe woonplaats, zei ze: 'Kijk, daar heb ik nog gewerkt vroeger.' Later kwam ik erachter dat dat het verbanningsoord was waar ze is bevallen. We zijn er honderdduizend keer langsgereiden. 'Sinds mijn vrouw is overleden voel ik spijt. Ik heb beloofd het geheim te bewaren omdat ze het zo stellig had afgedwongen. Ik dacht dat ik geen keuze had, maar die had ik natuurlijk wel. Ik had het op z'n minst kunnen proberen. Als ik het bespreekbaar had kunnen maken, de doem van het geheim had kunnen opheffen, had ze misschien iets van heling kunnen voelen. Het had haar misschien lichter en vrolijker gemaakt, ze was altijd zo gesloten. Met wie ben ik bijna dertig jaar getrouwd geweest? Met een beschadigde vrouw die een trauma had opgelopen, de onbevangingen heb ik nooit gekend.

'Ik vind dat zowel haar afstandsdochter als mijn zoons het recht hebben om de waarheid te kennen. Niet alleen omdat zij een bloedband hebben, maar ook omdat het geheim hun moeder emotioneel gevormd heeft. Tegelijkertijd twijfel ik eraan of ik er goed aan doe om ze het te vertellen. Wat hebben die kinderen eraan? Er hoeft geen vervolg te zijn, en wat raket ik daarmee allemaal op? Ik wil daar geen spijt van krijgen.'

tekst BARBARA VAN BEUKERING
illustratie KATRIEN DE BLAUWER

Op verzoek van de geïnterviewde is de naam Pierre gefingeerd. Kampt u ook met diepe gevoelens van spijt en wilt u daarover in deze rubriek praten, stuur dan een mailtje naar b.vanbeukering@gmail.com